

Payer Imre

Váratlanra várva

Ugrásra készen váraozom
a váratlanra, mi nem jön el sosem.
Elhagyott parkolóudvar.
Égre korhadt kerítés.
Hová tűntek a régi terméskövek?
A régi séták merre mentek el?
Mint egy esőverte folyó
a szűrt napfényben,
hanggá váló zöreijben.
Foghíjtelki lom, spalettafolt.
Kinyíló szem egy épület falán.

Vagdosva

Vagdosva, ide-oda illesztve:
néma arcokból rám meredő tekintetek,
homályba tűnő mozdulatok maradnak.
Ezek beszélnek hozzám.
Mint összepréselt váróterem,
a jövő bizonytalan állókép.
Valahol labda pattog.
Sikoltás vagy fékcsikorgás?
Kezd visszatérni a
bénító zsibbadás. Állókép se lesz?

Keresztül reng

Hiába szabadulsz – fel.
Nem szabadulhatsz – oldalt és alá.
Keresztül reng rajtad.
Figyel téged. Minden lépésed
– adoniszti suttogás –
éberem őrzi.

A pipacsoknál

Mintha köszönnének a pipacsok
 az autóút mentén.
 Igen, az ő hajlékuk itt van.
 Ahol átsuhan, átrobog mindenki.
 Perc-töredékre.
 Aranymorzsa napfény.
 Rojtos-vörös a felhő. Ég az ég.
 Figyel a kék csend.
 Nemsoká fekete.
 Talán egy angyal
 láthatatlan karddal utat vág innen.
 Panelföldrésztől panelföldrészre.

Esemény

Odafenn a körfolyosó csendjét
 mesebeli tűzfal határolja.
 Lámpa piszkos fénye a lépcsőházban.
 Kopott lépcsőfok.
 Hány korszak léptei koptatták?
 Majd berobban a pirosító ünnep!
 Kitágul felfelé, mint égi,
 ismeretlen tölcser.

Németh Zoltán

Fáraók

PERIBSZEN

Egy üres jel csókolta meg,
 Semmit sem vett észre belőle.

Szeretetgolyókkal
 Felrakott markolatú
 Húspuha kést
 Vágott bele.